

Dành cho trẻ 6-12 tuổi

Cha mẹ không phải người dầy tớ của tôi

Lời nói đầu

Đọc sách có thể nuôi dưỡng tình cảm, mở mang trí tuệ, làm cho con người trở nên ưu tú hơn. Trên đường đời của trẻ, càng cần những quyển sách hay dẫn lối, thông qua việc đọc sách, thông qua việc học tập và giáo dục, dạy cho trẻ có đức tính tốt, từ đó có được tương lai tốt đẹp!

Con trẻ là hi vọng của mỗi gia đình, là tương lai của tổ quốc. Khi trẻ hình thành được thói quen tốt, nhận thức được rằng việc của mình phải tự mình hoàn thành; khi trẻ có tính cách tốt, trẻ sẽ tự quản lý được bản thân; khi trẻ dũng cảm chiến thắng khó khăn, nội tâm trẻ đủ mạnh mẽ; khi trẻ đầy tự tin, dám nói lớn rằng mình rất giỏi; khi trẻ hiểu rằng đọc sách là tốt cho bản thân, cố gắng làm học sinh giỏi trong lớp, trẻ sẽ gặp được phiên bản xuất sắc của chính bản thân mình.

Series sách này kỳ công biên tập những mẫu ch

nhỏ đầy năng lượng tích cực, khéo léo xen vào những “châm ngôn sống” và “gợi ý trưởng thành”. Trong quá trình đọc, trẻ không những có thể đọc được những câu chuyện hay, gạt hái được những kiến thức mới, còn có thể suy ngẫm, huấn luyện tư duy thông qua những mẫu chuyện này. Đây cũng chính là những viên đá lót chân cho trẻ trên đường đời, để trẻ có thể bước cao hơn, nhìn xa hơn.

Mục lục

1	MỘT NGÀY ĐI CHƠI NGOÀI Ô	1
2	CHƠI CÂY KHÔNG CHIU LỚN	5
3	TẠI SAO MẸ KHÔNG GIẶT QUẦN ÁO CHO CON	9
4	MẸ GIẬN RỒI	14
5	NHỮNG TIN NHẮN KHÔNG BAO GIỜ XÓA	18
6	BỮA KIẾN ĐẶC BIỆT	22
7	CON HIẾU RỒI A	25
8	CÔNG TÁC CỦA BÀ NGOẠI	30
9	TÔI CÓ THỂ TỰ LẬP	34

10	CÂU CHUYỆN VỀ CHÚ CHIM CON	38
11	CHÀNG LƯỜI TÊN DƯƠNG	41
12	NHỮNG ĐỨA CON CỦA MẸ ANH ĐÀO	44
13	CÂU CHUYỆN CỦA NGUYỄN VĂN KHANG	48
14	BẠN NAM LƯỜI BIẾNG	52
15	NỢ BỐ HAI CHỮ "CẢM ƠN"	56
16	SỰ NUÔNG CHIỀU CỦA ÉN MẸ	60
17	TÔI CÓ MỘT "NGƯỜI MẸ XẤU BỤNG"	64
18	MỘT NGÀY CỦA MINH MINH	68
19	CÁCH NUÔI DẠY CON CỦA ANNIE	71
20	"ĐỨA TRẺ TO XÁC"	76

MỘT NGÀY

ĐI CHƠI NGOẠI Ô

Chủ nhật, nhà bạn Lan đi tham quan vườn cây ăn quả ở ngoại ô, ở đó có thể hái và ăn hoa quả ngay tại vườn. Lan rất háo hức, cô bé dậy từ rất sớm, đợi mẹ thay quần áo, đánh răng rửa mặt cho mình.

Mười giờ sáng, cả nhà đã đến nơi. Hai mẹ con bạn Lan mỗi người cầm một chiếc giỏ đi vào vườn dâu tây, vui vẻ hái những quả dâu tây chín mọng. Đang hái dâu, bỗng Lan nhìn thấy một nhóm các bạn nhỏ tầm tuổi mình. Thế là cô bé đặt giỏ dâu xuống, chạy ra chơi cùng các bạn.

Khi đến gần, Lan phát hiện mỗi bạn nhỏ đều mang theo một chiếc giỏ lớn. “Các cậu đang làm gì thế?” Lan hiếu kỳ hỏi.

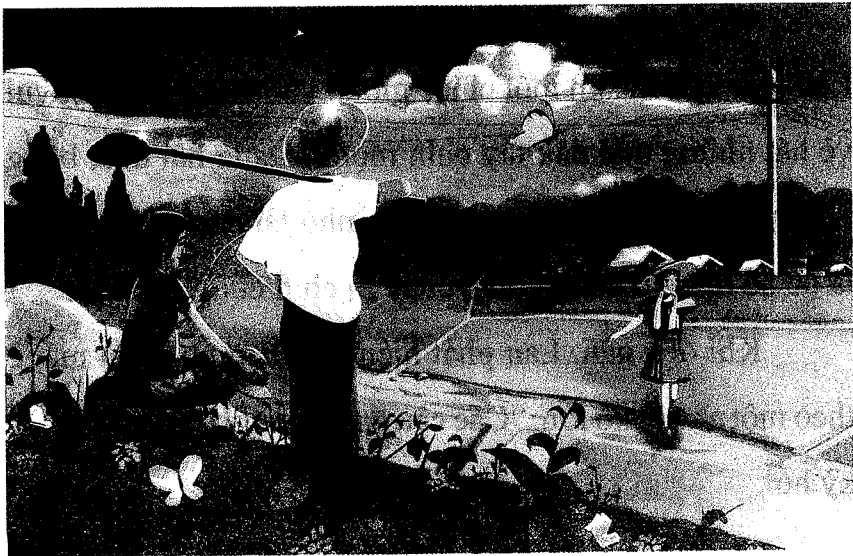

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

Một bạn ngẩng đầu lên và đáp: “Chúng mình đang bón phân cho cây, kiếm tiền phụ giúp bố mẹ.” Nói xong, người bạn đó cho tay vào trong giỏ, bốc một nắm hạt phân bón, rắc vào đất. Lúc này, Lan mới biết ở trong giỏ là những hạt phân bón.

“Nhưng bố mẹ cứ đi làm là có tiền mà? Cần gì chúng mình phải tự kiếm tiền nữa?” Lan cảm thấy khó hiểu bèn hỏi lại các bạn.

“Bố mẹ kiếm tiền nuôi chúng mình là điều đương nhiên, không phải như vậy, bố mẹ đi làm cũng vất vả lắm chứ, chúng mình rất thương bố mẹ.” “Đúng rồi, bố mẹ không

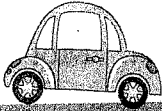

phải là bảo mẫu mà cái gì cũng phải làm cho mình, mình muốn bố mẹ thành thơi hơn một chút.” Một vài bạn nhỏ cùng trả lời.

Thấy các bạn còn nhỏ đã biết thương bố thương mẹ như vậy, lại nhớ đến việc sáng nay mình còn bắt mẹ giúp mình đánh răng, rửa mặt, thay quần áo cho, Lan bỗng cảm thấy xấu hổ. Cô bé chạy lại ôm chầm lấy mẹ, thì thầm nói: “Mẹ ơi, từ nay về sau con sẽ giúp mẹ làm việc, không bắt mẹ việc gì cũng phải làm giúp con nữa.”

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

Bài học trưởng thành

Đa số các bậc cha mẹ đều nghĩ rằng mình giúp đỡ con cái là điều nên làm. Nhưng thực tế, việc này lại khiến con cái trở nên phụ thuộc vào cha mẹ. Con cái sẽ không bao giờ trưởng thành nếu cha mẹ không放手 (let go) cho con cái tự lập. Cha mẹ cần phải hiểu rằng, con cái là những cá thể độc lập, cần được rèn luyện để tự chịu trách nhiệm cho cuộc sống của mình. Việc cha mẹ quá mức quan tâm và bảo vệ con cái sẽ khiến con cái mất đi cơ hội học hỏi từ những sai lầm. Cha mẹ cần phải biết cách lùi lại, để con cái có thể tự mình vượt qua khó khăn và thử thách. Chỉ khi đó, con cái mới có thể trưởng thành và tự lập.

K

rễ cây
tốt. B
non r

Nhìn
tâm r
cũng
cho c
mình
mặc c
chịu c
mẹ th

CHỒI CÂY KHÔNG CHỊU LỚN

Ngày xưa ngày xưa có 2 cái cây đại thụ rất cao lớn, rễ cây đâm sâu vào lòng đất rất chắc chắn và vô cùng xanh tốt. Bỗng một hôm từ trong lòng đất xuất hiện một cái chồi non mới nhô ra.

Hóa ra là cây bố và cây mẹ đã sinh được một cây con. Nhìn chồi non vừa mới mọc ấy, cây bố và cây mẹ hạ quyết tâm nhất định phải bảo vệ chồi non khỏi mưa to gió lớn cũng như ánh nắng gay gắt của mặt trời, nhất định phải để cho chồi non được lớn lên trong vòng tay yêu thương của mình. Và rồi cây bố cứ vậy che mưa che gió cho chồi non, mặc cho bản thân bị gió thổi, bị mưa ướt tả tơi cũng không chịu để cho chồi non phải chiến đấu với mưa gió. Còn cây mẹ thì lấy thân mình ra để che nắng cho chồi non, dù cho

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

bản thân có bị phơi nắng đến mức hoa mắt chóng mặt, mồ hôi ướt đầm, cũng không để cho chồi non bị một ít nắng chiếu vào. Dưới sự “che chở chu đáo” ấy của cây bố và cây mẹ, chồi non đã sống những tháng ngày vô tư vô lo và rất hạnh phúc với điều đó.

Thời gian cứ thế trôi đi, cuối cùng phiên muộn cũng tìm đến với chồi non. Cái chồi cây ngay bên cạnh kia, mặc dù không có bố mẹ chăm sóc nhưng đã mọc lên rất cao lớn, thân cây cũng mọc ra rất nhiều cành lá sum suê. Trong khi đó chồi non được bố mẹ bảo vệ lại mãi không lớn được,

mồ
lắng
cây
à rất

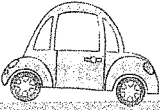
thân cây vừa thấp vừa bé, cũng chẳng có mấy cành lá đâm ra. Cây bố và cây mẹ nhìn thấy đứa con của mình mãi không lớn được thì trong lòng vô cùng khó hiểu.

cũng
mặc
lớn,
g khi
hược,

Một ngày nọ, có bác nông dân cùng con trai tới ngồi nghỉ dưới gốc cây bố và cây mẹ, nhìn thấy chồi cây còi cọc kia liền nói: “con à, con xem này, chồi cây không tắm nắng, không gặp mưa gặp gió thì không thể lớn được đâu. Cho nên con cũng cần phải học cách tự lập, không thể cứ mãi dựa dẫm vào bố mẹ được!” Lúc này cây bố và cây mẹ mới ngộ ra rằng chính tình yêu mù quáng của mình đã khiến cho chồi con mãi mãi không thể lớn được.

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Bà học trưởng thanh

Có phải thường ngày chúng ta cũng giống như cái chồi cây kia, việc gì cũng phải dựa vào bố mẹ không? Bố mẹ không phải là bảo mẫu của chúng ta, vì vậy chúng ta cần phải học cách tự lập, tự mình đối diện với mọi chuyện.

áo.'

"Cc

quà

"Bỏ

áo..

"Để

cậu

để l

TẠI SAO MẸ KHÔNG GIẶT QUẦN ÁO CHO CON

“Con đã mười tuổi rồi, phải học cách tự giặt quần áo.” Người mẹ không nhận quần áo mà cậu bé mang đến, “Con là một người đàn ông, con phải tự lập!”

Cậu bé hậm hực nói: “Các bạn lớp con đều là mẹ giặt quần áo cho. Tại sao mẹ không giặt quần áo cho con chứ?” “Bởi vì con là đàn ông!” Mẹ cậu vẫn không nhận lấy quần áo.

“Hừ!” Cậu bé tức giận ném quần áo xuống nền nhà, “Để bố giặt cho!” Bố cậu thấy vậy liền nhặt quần áo của cậu bé lên.

“Không”, mẹ cậu lấy lại quần áo từ trong tay bố rồi để lên ghế sofa và nói: “Để nó tự giặt!”

Mỗi khi cậu bé có quần áo bẩn thì cậu đều bảo mẹ

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

giặt cho, nhưng lần nào mẹ cậu cũng từ chối giặt quần áo cho cậu và cũng không để cho bố cậu giặt hộ, mẹ cậu hết lần này đến lần khác muốn cậu tự giặt. Nhưng cũng vì thế mà lần nào cậu bé cũng tức giận ném quần áo xuống nền nhà, lúc này mẹ cậu lại bình thản nhặt quần áo dưới đất để lên ghế sofa.

Số quần áo bẩn trên sofa ngày càng nhiều, số quần áo sạch của cậu bé cũng vì thế mà ngày càng ít đi. Cho đến một hôm, cậu đã mặc hết tất cả số quần áo sạch của mình. “Mẹ ơi, mẹ giặt quần áo cho con đi!” Cậu bé mong chờ nhìn mẹ, “Mẹ yêu, mẹ giặt cho con nhé!”

“Con trai à,” người mẹ nhẹ nhàng xoa đầu cậu bé, “Con đã là một người đàn ông, vì vậy con phải học cách tự lập! Con hiểu không?”

“Để bố giặt cho!” Bố cậu bé đưa tay về hướng về phía quần áo bẩn trên sofa.

“Không được,” người mẹ vội ngăn lại, “Hãy để con tự giặt!” Người mẹ bung một chậu nước sạch đến và đặt một túi bột giặt trước mặt cậu bé rồi nhìn cậu với ánh mắt

dịu dàng.

Cậu bé mím môi đổ bột giặt vào chậu nước, rồi lại khuấy vài cái, sau đó cho quần áo vào trong chậu, nước mắt cũng theo đó mà chảy dài trên khuôn mặt mồm mím của cậu bé, sau một hồi bận rộn, cậu vớt quần áo ra từ chậu nước. Sau mấy lần giặt, nước trong chậu vẫn rất đục. Lúc này, người mẹ liền lấy quần áo từ tay cậu bé rồi treo lên.

Sau khi cậu bé giặt xong quần áo, người mẹ mỉm cười và nhẹ nhàng hôn lên gương mặt đầy vệt nước mắt của cậu bé và nói: “Con trai, con đã lớn rồi!”

Sáng hôm sau, cậu bé phát hiện số quần áo mà cậu

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

đã giặt lại rất sạch sẽ.

Mẹ cậu mỉm cười nói với chồng: “Anh thấy con trai chúng ta ngoan chưa kìa! Nhìn xem quần áo con giặt sạch biết bao!”

Từ đó, cậu bé tự giặt tất cả quần áo của mình và giặt ngày càng sạch hơn. Ở trường cậu bé thường nói với các bạn: “Các cậu nhìn xem quần áo mình tự giặt sạch chưa này! Mình đã tự lập rồi!”

Một hôm nửa đêm dậy đi vệ sinh, cậu bé phát hiện ra đèn trong nhà vệ sinh vẫn sáng, hơn nữa còn vang lên tiếng giặt quần áo. Cậu bé nhẹ nhàng bước đến nhà vệ sinh, thì ra là mẹ cậu đang giặt quần áo và đó lại là những quần áo hôm nay cậu vừa tự mình giặt!

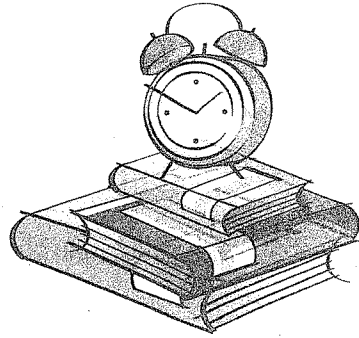
Bài học trưởng thành

Nhà soạn kịch Ibsen đã từng nói: "Người mạnh mẽ nhất trên thế giới chính là người tự lập." Tự lập là điều vô cùng quan trọng. Chỉ có người có khả năng tự lập mới có thể tồn tại tốt hơn trong xã hội. Vì cho con có một tương lai tốt đẹp mà người mẹ đã buộc phải nghiêm khắc để cậu bé học cách tự làm những việc của mình.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

MẸ GIẶT RỒI

Tục ngữ có câu “Người lớn giao việc thì trẻ em làm việc”. Thế nhưng bây giờ thì ngược lại, đa số các gia đình hiện nay đều là: “Trẻ con giao việc, người lớn làm theo.” Cha mẹ đã quen làm tất cả mọi việc cho con cái, nghe theo và cho đi một cách mù quáng. Còn con cái thì dường như cũng quen với việc sai bảo cha mẹ và coi đó là chuyện bình thường, lẽ đương nhiên, giống như sai bảo người giúp việc vậy.

“Mẹ ơi! Đồng phục của con bẩn rồi, mẹ giặt cho con, ngày mai chào cờ con phải mặc!” “Bố ơi! Bố rửa cho con quả táo!” “Mẹ ơi! Mẹ lau nhà kiểu gì thế? Ướt thế này, suýt nữa làm con ngã đấy! Mẹ mau lau khô đi!” Mỗi ngày Trí đều sai bố mẹ làm việc như vậy, làm bố mẹ cậu cuống cuống

là
thì
chỉ
đư
việ
bố
khi
rồi,
giúp
Ch:

làm theo. Tuy nhiên, mỗi khi bố mẹ bảo cậu làm việc gì đó thì cậu lại không làm: “Trí ơi, con giúp mẹ xuống công chung cư lấy đồ nhé?” “Con không đi đâu! Mẹ tự đi không được à? Con còn phải học bài nữa. (Thực ra là do lười làm việc vặt).” Giờ ăn tối hôm nay, Trí vừa xem tivi vừa ăn, lúc bố mẹ đã ăn xong hết thì cậu vẫn chưa ăn xong, cuối cùng khi cháo đã nguội thì cậu lại gọi mẹ: “Mẹ ơi! Cháo nguội rồi, mẹ đun nóng lại cho con.” Mẹ cậu tức giận nói: “Mẹ giục con ăn nhanh lên bao nhiêu lần mà con cứ không nghe. Cháo nguội rồi thì con tự đun nóng lại đi.” “Tại sao chứ?

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

Chẳng phải mẹ là người chăm nom cho cuộc sống của con sao? Từ lúc sinh con ra, mẹ đã nghỉ việc ở nhà, chẳng phải mẹ nói là để chăm sóc cho con sao?” Mẹ cậu nghe vậy, suýt nữa tức phát khóc: “Vì lúc đó con còn nhỏ, không có ai trông con nên mẹ mới bắt buộc phải xin nghỉ việc để ở nhà chăm sóc con. Đó là vì mẹ yêu con nhưng mẹ không phải bảo mẫu của con để con sai việc này việc kia!” Thấy mẹ nổi giận, Trí mới tự đi đun cháo.

Việc Trí sai bảo bố mẹ làm việc vặt đã trở thành chuyện bình thường, cậu đã hiểu sai rằng bố mẹ chính là người phục vụ cậu. Chúng ta cần phải biết rằng tất cả những thứ cha mẹ làm cho chúng ta đều xuất phát từ tình yêu thương. Chúng ta không được sai khiến cha mẹ giống như sai khiến người giúp việc. Ngược lại, chúng ta cần làm những việc mà chúng ta có thể làm cho cha mẹ với tấm lòng biết ơn về sự chăm sóc của cha mẹ đã dành cho chúng ta và để thể hiện tấm lòng hiếu thảo của con cái.

con
phải
suýt
có ai
y nhà
phải
y mẹ

thành
ính là
những
h yêu
ng như
in làm
m lòng
ng ta và

Bài học trưởng thành

Chúng ta đã lớn rồi, phải học cách tự lập.
Không được dựa dẫm mãi vào cha mẹ.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

TRƯỜNG NHẬT KHÔNG BAO GIỜ TỎA

Từ hồi về hưu, mẹ tôi bỗng dưng không thích ở nhà, hôm nào cũng tìm đủ lý do để ra ngoài. Còn tôi thì có quá nhiều việc cần đến sự giúp đỡ của mẹ. Khi làm thêm giờ, cần mẹ giúp tôi đón con; Khi không muốn nấu cơm thì muốn về nhà mẹ ăn chực; Khi có bạn bè tới chơi, cần mẹ giúp làm mấy món đãi khách. Vì thế mỗi khi không tìm được mẹ, tôi lại lo lắng. Hôm đó, nhân dịp Ngày của Mẹ, tôi tặng mẹ một chiếc điện thoại di động, nhắc mẹ luôn mang theo bên mình. “Như thế này thì con khỏi lo không tìm được mẹ nữa.” Tôi nói.

“Như thế này thì mẹ có thể phục vụ con 24/24 rồi nhỉ.” Mẹ tôi vừa nói vừa mỉm cười.

Sắm điện thoại di động cho mẹ đúng là rất tiện, có

lần mẹ tôi đang định ra ngoài, tôi gọi điện một cái, thế là mẹ quay về luôn. Tôi cũng thường xuyên gửi tin nhắn cho mẹ: Mẹ ơi, tối nay con muốn ăn thịt kho tàu; Mẹ ơi, hôm nay cháu ốm, mẹ đưa cháu đi khám nhé; Mẹ ơi, cái áo kẻ ca-rô màu hồng con quên ở nhà mẹ, mẹ giặt giúp con nhé... Trong điện thoại của mẹ, ngoài tin nhắn tôi gửi, tin nhắn rác cũng rất nhiều. Mỗi lần về thăm mẹ, nếu không có việc gì làm, tôi lại lấy điện thoại của mẹ ra chơi, tiện thể xóa bớt tin nhắn. Nhưng một thời gian sau, mẹ không cho tôi xóa tin nhắn nữa, mẹ nói mẹ tự biết xóa. Tôi đoán là mẹ có những tin nhắn không muốn xóa, sợ tôi xóa mất.

Thoát cái đã hai năm kể từ ngày mua điện thoại tặng mẹ. Hôm nay, tôi tiện tay mở điện thoại của mẹ lên, tình cờ đọc được một tin nhắn đã lưu trong máy hai năm nay, đó là một tin nhắn tôi gửi cho mẹ. Còn nhớ hôm đó, tôi rủ một đồng nghiệp về nhà mẹ ăn cơm, vì không báo trước, mẹ tôi không kịp chuẩn bị gì, chỉ có cơm canh đơn giản. Mẹ tôi vốn coi trọng thể diện nên hôm đó đương nhiên là thấy rất ngại. Sau khi khách ra về, mẹ cứ trách tôi làm cái gì cũng

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

qua loa đại khái; Còn tôi thì nói mẹ nghĩ ngợi nhiều quá, người ta đến chơi là để thăm nhà thăm cửa, chứ đâu phải chỉ đến ăn. Cứ như vậy, mẹ một câu, tôi một câu, thành ra cãi nhau. Hôm sau, bố nói với tôi, mẹ giận tôi đến phát khóc, tôi cũng suy nghĩ mãi, cứ thấy bút rút trong lòng, thế là tôi nhắn tin cho mẹ: Mẹ ơi, con xin lỗi, con yêu mẹ.

Không ngờ tin nhắn đó lại trở thành báu vật đối với mẹ tôi. Thảo nào mẹ không cho tôi xóa tin nhắn nữa, bà sợ tôi không để ý xóa luôn tin nhắn này.

Đọc được tin nhắn mẹ không gỡ xóa, tôi tự cảm thấy xấu hổ. Tôi gửi cho mẹ cả nghìn tin nhắn, đòi mẹ giúp tôi làm cái này cái nọ, nhưng nói “con yêu mẹ” thì chỉ có duy

nhất
tình

1:99

cho 1
và...

lên x

nhất một tin nhắn. Trong cả nghìn tin nhắn này, tỉ lệ giữa tình yêu tôi dành cho mẹ và tình yêu mẹ dành cho tôi là 1:999.

Tôi bèn đi sang phòng khác, lấy điện thoại nhắn tin cho mẹ: Mẹ ơi, con luôn muốn nói rằng con cảm ơn mẹ, và... con yêu mẹ.

Chuông báo tin nhắn vang lên, mẹ tôi cầm điện thoại lên xem, tôi thấy mẹ cười thật tươi, khoe mắt ươn ướt.

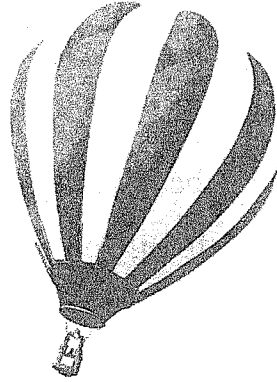
Bài học trưởng thành

Hầu hết chúng ta đều không biết, sự quan tâm của chúng ta dành cho bố mẹ quan trọng như thế nào đối với họ. Hãy học cách thể hiện tình cảm và lòng biết ơn đối với bố mẹ, tuy ban đầu sẽ có chút ngượng ngùng, nhưng hãy nhớ, đây chính là món quà quý giá nhất mà bố mẹ luôn muốn nhận được.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

BƯU KIẾN ĐẶC BIỆT

Trước kì nghỉ tết Trung thu, cha mẹ Hoa ở nhà rất mong ngóng chuyến về nhà đầu tiên của Hoa từ khi lên Đại học, nhưng khi Hoa còn chưa về thì cha mẹ Hoa đã nhận được một bưu kiện đặc biệt.

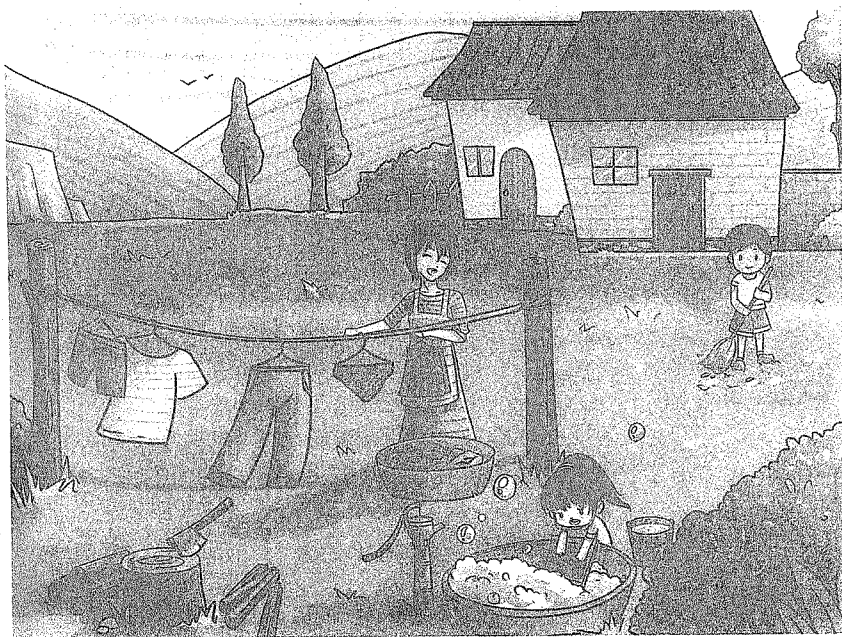
Tại sao lại nói đây là một bưu kiện đặc biệt? Bưu kiện này là ai gửi đến? Thì ra là của Hoa - một sinh viên năm nhất gửi về, mẹ Hoa mở bưu kiện ra và phát hiện bên trong đều là quần áo bẩn của Hoa. Lúc này mẹ Hoa rất ngỡ ngàng, thế là bà liền gọi điện cho Hoa hỏi tại sao lại gửi quần áo bẩn về nhà.

Thì ra từ bé đến lớn Hoa chưa từng tự giặt quần áo, trong tủ lúc nào cũng là quần áo mẹ đã giặt sạch sẽ. Sau khi lên đại học, Hoa cũng không hề nghĩ đến việc tự giặt quần

áo nên đã gửi quần áo bẩn về nhà.

Khi Hoa về nhà nghỉ lễ mới phát hiện ra quần áo bẩn vẫn để y nguyên trong nhà, Hoa rất ngỡ ngàng không hiểu tại sao vẫn là quần áo bẩn nên đã đi hỏi mẹ. Khi nhìn thấy đống quần áo bẩn trên tay Hoa, mẹ liền nghiêm túc nói: “Con gái, trước tiên mẹ phải xin lỗi con vì tại mẹ mà con không có khả năng sống tự lập; Tiếp đó là việc mẹ không giặt quần áo giúp con là bởi vì con đã là một sinh viên đại học, con cần phải học cách sống tự lập, từ hôm nay mẹ sẽ dạy con giặt quần áo và chăm sóc bản thân, sẽ có một ngày

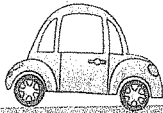

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

mẹ phải rời xa con, mẹ không thể ở bên con chăm sóc con cả đời được!”

Hoa nghe mẹ nói vậy liền cảm thấy rất xấu hổ, sau đó dưới sự hướng dẫn của mẹ, Hoa đã tự giặt sạch tất cả chỗ quần áo bẩn trong buồng kiến đó.

Bài học trưởng thành

Chúng ta không nên trở thành một người không có khả năng sống tự lập mà hãy chủ động nhờ cha mẹ dạy cách giải quyết các công việc trong cuộc sống thường ngày.

cá
cậ
m

nữ
nh

đư
ph
buc
tủ l
phở

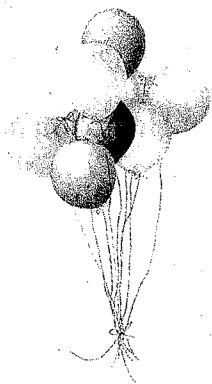

con

, sau

tất cả

CON HIẾU RỒI Ạ

Hòa giận dữ vì mẹ lại bắt cậu học cách giặt quần áo, cách sử dụng lò vi sóng. Hòa không muốn học chút nào, cậu bé nghĩ, những việc này mẹ đều biết làm, sao còn bắt mình làm?

Thấy Hòa không muốn học, mẹ không nói gì thêm nữa, chỉ kiên nhẫn hướng dẫn, nhưng Hòa không nhẫn nại như vậy, cậu bé chạy tốt ra ngoài xem ti vi.

Thứ bảy, bố mẹ sang nhà bà nội chơi, nhưng không đưa Hòa đi cùng, còn giao cho cậu rất nhiều việc: Buổi sáng phải làm xong bài tập, có thể nghỉ giữa giờ, chơi 30 phút, buổi trưa dùng lò vi sóng hâm nóng cơm với thức ăn trong tủ lạnh để ăn. Ăn trưa xong, nghỉ ngơi một lúc, buổi chiều phải giặt quần, áo, tất của mình và dọn phòng. Làm xong

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

những việc này thì đọc sách 30 phút...

Tất cả những việc này, cho dù mẹ đã dạy nhiều lần, nhưng Hòa chưa phải tự làm bao giờ! Đặc biệt là bài tập về nhà, lúc trước, cứ ngồi làm được một lúc là Hòa lại gọi: “Mẹ ơi, bài này làm thế nào? Mẹ ơi, sao con không chia

được? Mẹ ơi, chữ ‘lười’ viết như thế nào ạ? Mẹ ơi, bài tập làm văn này phải viết thế nào ạ?” Ấy vậy mà hôm nay phải tự làm bài tập, không hỏi ai được.

Cả buổi sáng, Hòa ngồi làm bài tập. Cậu nghiêng răng nghiêng lợi, vò đầu bứt tai, cuối cùng cũng làm xong. Mẹ

cho phép giải lao giữa giờ 30 phút mà cậu cũng không dám nghỉ. Buổi trưa, ăn cơm xong, Hòa nằm xem ti vi một lúc thì đến giờ đi giặt quần áo, cậu phân vân không biết nên giặt kiểu gì. Giặt máy cho đỡ mệt, nhưng khi mẹ dạy cách

sử

biế

bột

mẹ

đàn

mặt

xor

bàn

thai

giặt

giặt

hỏi

vừa

đã t

xấu

làm

xon

sử dụng máy giặt, Hòa lại không chú ý nghe, nên giờ không biết cách dùng. Hay là giặt bằng tay, nhưng giặt tay thì dùng bột giặt hay xà phòng cục? Hòa cũng không nhớ lúc trước mẹ dạy như thế nào.

Suy nghĩ một hồi, không còn cách nào khác, Hòa đành phải giặt bằng tay. Cậu cho quần áo vào trong bồn rửa mặt, lấy một chút bột giặt, rồi dùng tay vò. Cuối cùng cũng xong, Hòa vắt khô rồi đem phơi ở ban công. Cậu nhìn đôi bàn tay mình, đôi bàn tay đã ngâm nước xà phòng rất lâu, thành ra lại trắng và sạch hơn rất nhiều. Cậu nghĩ, xem ra giặt quần áo cũng không đơn giản chút nào, vậy mà mẹ đã giặt quần áo cho mình suốt 9 năm nay, đây là còn chưa kể hồi bé mình còn “dầm dãi”.

Ngày hôm nay quả là vất vả, Hòa nghĩ, cậu vừa vui vừa thấy xấu hổ, nhưng cũng có chút đắc ý! Hòa vui vì cậu đã hiểu vì sao mẹ bắt cậu ở nhà một mình; nhưng cảm thấy xấu hổ là do trước đây cậu không nghe lời mẹ, không biết làm gì cả; Còn đắc ý là bởi vì hôm nay cậu đã tự mình làm xong hết những việc mẹ dặn, cậu thấy mình lớn hơn, biết

Cho mẹ không phải người nhà có em rồi

suy nghĩ hơn.

Dọn dẹp phòng của mình xong, Hòa gọi điện thoại cho mẹ: “Mẹ ơi, lúc nào thì mẹ mới về?” “Con giặt quần áo chưa?” “Con giặt rồi ạ! Con cũng dọn dẹp phòng con rồi. Con còn quét nhà nữa ạ.” Hòa kể với mẹ, giọng đầy tự hào.

“Mẹ sắp về rồi, bà cho con rất nhiều đồ ăn ngon, lát mẹ mang về cho con nhé.” Mẹ vừa cười vừa nói trong điện thoại.

“Mẹ ơi, con cũng hiểu rồi ạ.”

“Con hiểu gì cơ?”

“Bố mẹ không phải là người giúp việc của con.” – Hòa đắc ý nói. Nói chuyện với mẹ xong, cậu cúp điện thoại, cậu cảm thấy mình thực sự đã lớn!

Chị Hòa ở nhà một mình.

Hòa ở nhà một mình, không có bố mẹ giúp, phải tự làm tất cả, cậu đã hiểu được nỗi vất vả của bố mẹ, cũng hiểu được rằng, bố mẹ không phải người giúp việc mà việc gì cũng phải làm cho mình. Trong cuộc sống, con cái cần phải biết nỗi vất vả của bố mẹ, cần giúp đỡ bố mẹ làm việc nhà.

n, lát
; điện

on.” —
thoại,

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

CÔNG TẮC CỦA BÀ NGOẠI

Hồi nhỏ, tôi vừa yêu vừa sợ bà ngoại, bởi vì bà có một cái “công tắc”, lỡ may đụng vào nó, bà sẽ từ một bà tiên biến thành một bà phù thủy! Bạn xem nhé. “Gấu ơi, ra ăn thử bánh bà vừa nướng xong, thơm lắm, ngon lắm!” Bà ngoại vừa nói vừa vui vẻ đẩy cửa bước vào.

“Gấu, sao phòng cháu bẩn thế này, sao không quét dọn?” “Gấu, sách vở để lung tung thế này à, sao không sắp xếp lại?” “Gấu, Gấu ơi...” “Trời ạ! Máy việc này là của người lớn, còn cháu vẫn là trẻ con mà!”

“Còn nhỏ thì bố mẹ làm cho, giờ lớn rồi, cháu phải tự làm chứ...” Tôi giận dỗi lắm bầm mấy câu. “Cháu nói cái gì đấy? Việc của cháu, cháu không làm thì ai làm?” Thôi chết, lắm bầm mấy câu, không may đụng vào cái “công tắc”

đáng sợ kia mất rồi. Tôi vội vàng sửa lại. “Không ạ... cháu làm ngay ạ...”

Vẫn may, bà ngoại trở lại là bà tiên rồi. Nhưng... tôi phải làm thật à? Đây không phải là việc của bố mẹ ư! Vốn dĩ là bố mẹ phải dọn phòng, giặt tất, sắp xếp vở bài tập cho tôi mà... À, vở bài tập để đâu ấy nhỉ? Tôi vẫn nên làm bài tập trước thì hơn! “Bà ơi, bà có thấy vở bài tập của cháu ở đâu không?” “Đây là việc của cháu, có phải bà đi học đâu.”

Nếu không có vở bài tập nộp, thầy giáo chắc chắn sẽ mắng tôi một trận! Nếu bà ngoại cũng như mẹ, việc gì cũng làm giúp tôi thì tốt biết mấy... Nhưng, thế nào bà cũng nói: “Bà không phải người giúp việc của cháu, việc của mình tự mình làm!” Mấy việc này sao lại tính là việc của tôi cơ chứ? Người lớn phải có trách nhiệm chăm sóc trẻ em, không phải vậy sao? Trời ạ, bừa bộn quá! Đều do tôi bày ra ư? Máy bay, ô tô, mô hình con vật... Góc gác nào cũng thấy đồ chơi. Sách ngoại khóa thì ở đây, bộ tranh ghép hình thì ở kia... Cháu nói

Ha ha, vở bài tập, hóa ra ở đây! May quá! Ôi, chồng

sách với bộ tranh ghép hình vừa xếp xong lại đổ rồi! Bực mình quá đi mất! Mọi khi bố mẹ làm giúp tôi, chắc cũng mệt như thế này.

Cuối cùng cũng dọn dẹp xong! Mọi khi bố mẹ đi làm về, rồi lại phải giúp tôi làm những việc này, thật vất vả! Từ nay về sau, việc của tôi, tôi sẽ tự làm! Tự sắp xếp đồ đạc của mình, cái gì để ở đâu, sau này dù có nhầm mắt, tôi cũng tìm được. Còn đồ chơi, sau khi chơi xong thì cất vào chỗ cũ, không vứt lung tung. Tôi cũng chắc chắn rằng, từ nay về sau, thầy cô giáo sẽ không bao giờ còn thấy tôi quên không mang vở bài tập nữa.

xe
thế
mẹ
hơ
đái
trê

Bực

cũng

làm

à! Từ

đặc

cũng

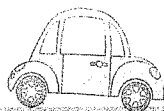
o chỗ

ừ nay

quên

“A? Mẹ về!” “Bố mẹ không yên tâm, nên về sớm xem Gấu thế nào.” Mẹ nói, “Con có thể tự chăm sóc bản thân! Bố! Mẹ! Bố mẹ vất vả vì con quá!” “Ừ chà, Gấu của mẹ lớn thật rồi!” “Vâng, sau này bố mẹ sẽ còn thấy con lớn hơn nữa cơ.” “Ha ha ha.”

Đúng rồi, bà ngoại của tôi cũng đã bỏ cái “công tác” đáng sợ kia đi rồi. Bà mãi mãi là bà tiên cháu yêu quý nhất trên đời!

Bài học trưởng thành

Vì không muốn chạm vào cái “công tác” đáng sợ của bà ngoại mà bạn Gấu đã tự làm hết việc của mình. Đến lúc đó, Gấu mới nhận ra bà ngoại và bố mẹ đã vất vả như thế nào. Người thân không phải người giúp việc của chúng ta, chúng ta không nên y lại, việc gì cũng bắt người thân làm giúp.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

TÔI CÓ THỂ TỰ LẬP

Chú vịt con rất ý lại vào mẹ, sáng thì cần phải có người đánh thức, ăn cơm thì phải có người đút, đi ra ngoài thì phải có người ẵm. Điều này khiến cho Vịt mẹ vô cùng phiền lòng. Một buổi sáng cuối tuần, mặt trời đã nhô cao, những tia nắng bắt đầu chiếu thẳng vào cửa sổ, nhưng trong phòng vẫn rất im ắng, Vịt con không thấy Vịt mẹ gọi mình dậy, cậu bắt đầu cảm thấy có điều gì đó bất thường.

Bước ra khỏi phòng ngủ, bình thường đập vào mắt Vịt con sẽ là bữa sáng thịnh soạn do Vịt mẹ chuẩn bị, thế nhưng hôm nay lại chẳng hề có gì. “Mẹ đi đâu rồi nhỉ?” Vịt con thì thầm trong bụng.

Vịt con vội chạy vào phòng ngủ của mẹ, thì ra hôm nay mẹ bị ốm nên giờ này vẫn còn đang nằm trên giường.

V

m
bệ
ngcủ
mìvậy
bất

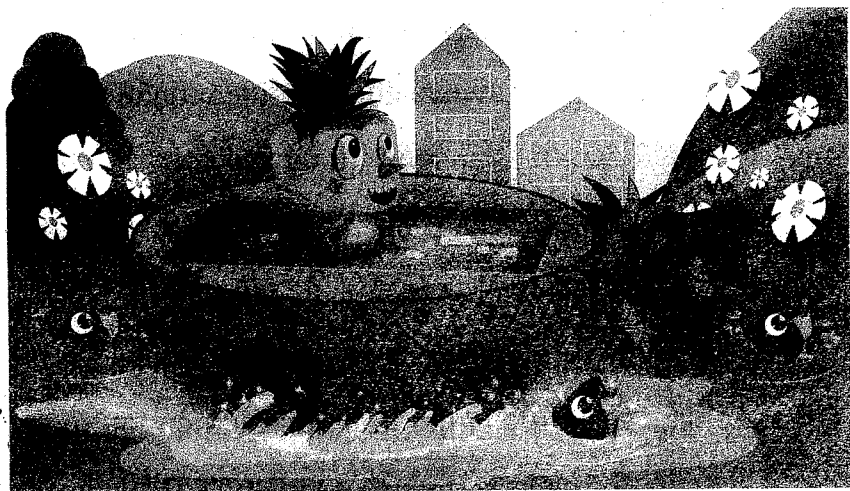

Vịt con vội vàng chạy ra ngoài tìm bác sĩ.

Vịt con đưa bác sĩ Cá Sấu về nhà khám bệnh cho Vịt mẹ. Thì ra là do Vịt mẹ đã làm việc quá sức, vẫn may là bệnh không quá nghiêm trọng, chỉ cần uống thuốc, nghỉ ngơi vài hôm là sẽ khỏi.

Sau khi tiễn bác sĩ Cá Sấu về, nhìn thấy vẻ mệt mỏi của mẹ, Vịt con thấy lòng buồn vô hạn. “Chắc chắn là vì mình nên mẹ mới bị bệnh.”

Bây giờ mẹ không thể làm bữa sáng được rồi, nghĩ

vậy nên Vịt con liền quyết định sẽ không ỷ lại vào mẹ nữa, bắt đầu từ hôm nay sẽ tự mình làm mọi việc. Vịt con ra

ra hôm
giường.

ngoài mua ít bánh mỳ và sữa cho mẹ, nhưng mà bữa trưa thì sao đây? Vịt con quyết định tự mình nấu cơm trưa cho mẹ.

Vịt con mở tủ lạnh lấy trứng ra đánh, sau đó lại lấy rau ra rửa sạch.

Bận bịu cả buổi sáng, cuối cùng Vịt con cũng đã làm xong bữa trưa. Cậu đem bữa trưa vào cho mẹ, Vịt mẹ xúc động lắm, mỉm cười dịu dàng nhìn Vịt con.

Sau một ngày chăm sóc mẹ, quần áo của Vịt con ướt đầm mồ hôi. Khi thay quần áo bẩn ra thì Vịt con mới chợt nghĩ đến việc Vịt mẹ ngày nào cũng phải giặt quần áo, thật là vất vả. Nghĩ đến đây vịt con thương mẹ lắm. Thế là vịt con quyết định sẽ tự giặt quần áo. Cậu lấy quần áo của mình và cả của mẹ nữa đem vào máy giặt để giặt.

Đúng lúc này thì bác sĩ Cá Sấu tới đem thuốc cho Vịt mẹ. Nhìn thấy chú vịt con mồ hôi đầm đìa liền vui mừng nói: “Cháu đã trở thành một chú vịt ngoan và hiểu chuyện rồi!”

Bài học trưởng thành

Vì chăm sóc vịt con mà vịt mẹ đã bị ốm, điều này đã khiến cho vịt con nhận ra được rằng thực ra chăm sóc mình mẹ cũng rất mệt. Mẹ của chúng ta cũng vậy, chắc chắn cũng rất mệt khi phải chăm sóc chúng ta. Vì vậy chúng ta phải san sẻ nỗi vất vả này với mẹ, chứ không được ngồi đợi mẹ đến làm cho chúng ta đâu nhé!

trưa

a cho

ai lấy

lã làm

ịe xúc

on ướ

ời sức

io, thật

ế là vịt

ia mình

cho Vịt

ii mừng

chuyện

CÂU CHUYỆN VỀ CHÚ CHIM CON

Có một con Chim mẹ vì mãi mê với “sự nghiệp bay lượn” của mình nên mãi đến khi bước sang tuổi trung niên mới sinh được một chú chim con. Chim mẹ rất yêu quý Chim con, coi Chim con như báu vật vậy, yêu đến nỗi ôm trong lòng thì sợ làm rơi, ngậm trong miệng thì sợ Chim con bị tan chảy.

Chú Chim con cũng ra sức hưởng thụ sự yêu thương này từ Chim mẹ, tất cả mọi chuyện Chim con đều để cho Chim mẹ làm hết. Chim con chưa từng tự mình ăn một bữa ăn nào, cũng chưa từng bước chân ra khỏi tổ lần nào. Mới đầu thì Chim mẹ làm tổ ở trên cao để tránh nguy hiểm rình rập. Tuy nhiên Chim con mỗi ngày một lớn, đôi mắt to tròn vô cùng đáng yêu, Chim mẹ càng nhìn càng thấy yêu hơn,

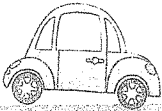

rồi sợ Chim con bị rơi từ trên cao xuống nên đã quyết định làm tổ ở một nơi thấp hơn một chút. Đến khi Chim con mọc thêm lông vũ thì lại càng trở nên đẹp hơn, thấy vậy Chim mẹ lại càng thêm yêu Chim con hơn. Càng ngày Chim mẹ càng sợ Chim con bị rơi ngã, vì thế lại làm tổ thấp hơn nữa. Cho đến một ngày khi Chim mẹ ra ngoài tìm thức ăn cho Chim con, khi đang tung tăng về nhà thì hoảng hốt phát hiện ra cả Chim con và cái tổ của mình đều biến mất. Có chú Chim gõ kiến hàng xóm nói với Chim mẹ rằng: “vừa rồi khi tôi đang chữa bệnh cho cây thì thấy có 2 đứa nhỏ chơi đùa dưới gốc cây của nhà chị, chúng giơ tay lên là với được tới

tổ của chị. Sau đó hai đứa nhỏ ấy đã đem con của chị đi mất rồi.” Nghe thấy vậy Chim mẹ khóc gào thảm thiết.

Hai đứa trẻ kia rất thích chú Chim con đáng yêu đó, một lòng muốn nuôi nó lớn, vậy nên đã mua rất nhiều đồ ăn ngon cho Chim con. Nhưng mà Chim con đâu có biết tự mình ăn đâu. Và cứ thế càng ngày Chim con càng gầy đi, càng ngày càng trở nên héo hon hơn. Cuối cùng Chim con cũng bị chết vì đói.

Bài học trưởng thành

Các bạn nhỏ ơi, chúng ta nhất định phải học cách tự mình ăn cơm nhé. Chuyện của mình thì phải tự mình làm, không được quá dựa dẫm vào bố mẹ nhé!

mắt

đó,

đồ

tự

đi,

con

CHÀNG LƯỜI TÊN DƯƠNG

Trong làng có một anh chàng tên Dương vô cùng lười biếng, mọi người đều gọi anh ta với biệt danh là Dương lười. Anh ta lười đến mức thà đi ăn xin chứ không chịu đi làm, cứ hễ ăn xong là lại lăn ra ngủ, có khi ngủ một mạch đến một, hai ngày liền. Có người đem thịt đến cho, nhưng anh ta thà để cho thịt bị thối cũng không chịu động tay nấu nướng. Thậm chí ngay cả đến việc ăn cơm anh ta cũng lười, chỉ khi nào đói đến mức không chịu được nữa anh ta mới ra ngoài đi ăn xin.

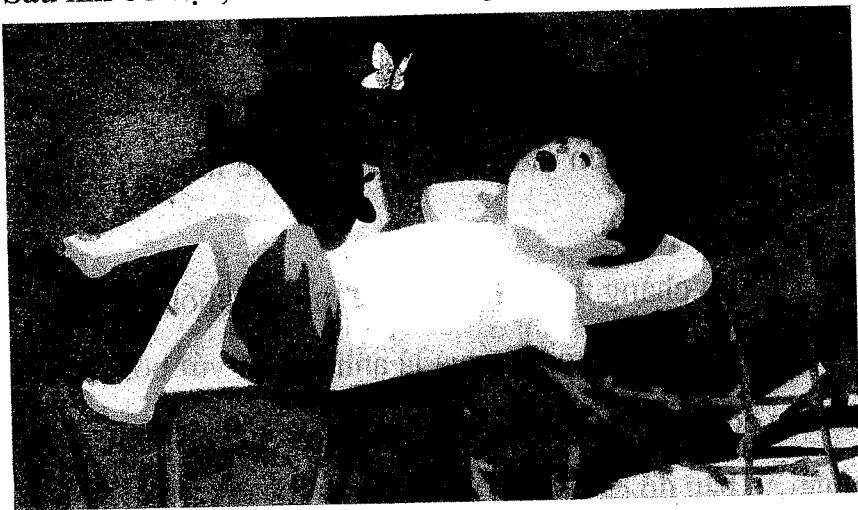
Anh chàng tên Dương này còn lười không chịu giặt quần áo nữa, cái nào bẩn quá là anh ta liền vứt bỏ, đến lúc không có quần áo để thay nữa thì anh ta sẽ mặc nguyên bộ quần áo bẩn đó cả ngày.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

Tại sao Dương lại trở thành người như vậy? Thực ra việc này có liên quan tới mẹ của Dương, bà đã yêu chiều Dương một cách thái quá. Hồi nhỏ cứ mỗi lần đi đâu là Dương đều được bố mẹ công đi, họ không nỡ để cho Dương tự đi. Họ cũng không cho Dương làm bất cứ việc gì vì sợ Dương mệt. Sau khi bố Dương bệnh nặng qua đời thì mẹ Dương vẫn tiếp tục không nỡ để Dương phải tự động tay động chân vào bất cứ việc gì. Ngày nào cũng như một bà mẹ già rậm rập nghe theo lời Dương.

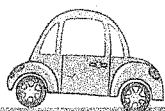
Hồi học cấp 2, Dương chê cơm ở trường không ngon, học thì lại khó, thế là chưa học hết cấp 2 anh ta đã bỏ học. Sau khi bỏ học, ở nhà anh ta cũng chẳng làm gì, hết ăn rồi

là
ng
ph
kh
cù
đã
ng
mi
đó

lại ngủ, ngủ rồi lại ăn. Người mẹ mặc dù có bệnh trong người nhưng vừa phải đi làm đồng, làm việc nhà, lại còn phải hầu hạ cả Dương nữa. Còn Dương thì không những không thương mẹ, thậm chí còn có lúc đánh mắng mẹ. Cuối cùng vào năm Dương 18 tuổi, mẹ anh ta vì quá lao lực mà đã đột ngột qua đời. Từ đó Dương đã sống một cuộc sống người không ra người, quỷ không ra quỷ. Vào một ngày mùa đông của 5 năm sau, anh chàng tên Dương lười biếng đó đã chết vì đói.

Bài học trưởng thành

Câu chuyện của Dương đã dạy cho chúng ta bài học về sự tự lập, chúng ta phải tự tạo thói quen tự lập cho mình, chứ không được ngồi đợi bố mẹ đến làm cho chúng ta. Bố mẹ không phải là người hầu của chúng ta, bố mẹ không thể làm giúp chúng ta cả đời được.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

NHỮNG ĐÚA CON CỦA MẸ ANH ĐÀO

Một cơn gió nhẹ nhàng thổi qua, mưa lất phất rơi.

Những đứa con của mẹ anh đào đũa nào cũng tròn trĩnh, đỏ rực, làm cho ai nhìn thấy cũng phải yêu thích.

Cô sóc vui vẻ nhảy đến bên mẹ anh đào và ân cần nói: “Chị anh đào ơi, tôi đến hái anh đào để giúp chị mang những đứa bé này đến vùng đất rộng lớn hơn nhé!”

“Không được, không được đâu. Bọn trẻ không chịu nổi lắc lư, cảm ơn ý tốt của chị.”

Đám nhóc anh đào liền hứa theo: “Bọn con không đi đâu, chỉ có mẹ mới có

thể bảo vệ bọn con.”

Mẹ anh đào liền dùng hai tay che chắn các con và từ chối lời đề nghị của cô sóc.

Cô sóc nghe vậy bèn đi khỏi, tiếp đó cô nhím lại chậm rãi bò tới nói: “Chị anh đào ơi, hãy cho các con của chị lên lưng tôi để chúng đi du lịch cùng tôi nhé!”

“Không được, không được đâu. Ngộ nhớ bọn trẻ lăn từ trên lưng chị xuống thì có mà tan xương nát thịt à! Cảm ơn ý tốt của chị.” Mẹ anh đào nói liền một mạch mấy câu từ chối, cô nhím sau khi nghe xong cũng đành lắc đầu bỏ đi.

Cô nhím vừa đi khỏi thì một chú chim sẻ lại bay đến

Cha mẹ không phải người đây tớ của tôi

bảo rằng: “Cô anh đào ơi, cô hãy để cháu mang các con của cô đi thăm thú trên bầu trời nhé!”

“Không được đâu, không được đâu. Với cháu thì khắp nơi đều là nhà, như vậy chẳng phải sẽ đưa chúng đi khắp nơi hay sao? Nếu bọn trẻ không nhớ đường về nhà thì làm thế nào? Cảm ơn ý tốt của cháu nhé.”

Hết người này đến người khác muốn đến giúp mẹ anh đào gieo hạt giống nhưng đều lần lượt đi về tay không. Sau vài đợt gió, thoáng cái mùa đông đã sắp đến rồi. Mẹ anh đào thu người lại để bảo vệ các con. Thế nhưng lũ trẻ đều không chịu nổi giá rét mà lần lượt rơi xuống từ vòng tay của mẹ anh đào.

“Các con ơi, các con làm sao vậy? Hãy kiên trì một chút, mẹ còn chưa tìm được nhà mới cho các con mà!” Nhưng đáng tiếc là những đứa con của mẹ anh đào không còn nghe được tiếng gọi của mẹ nữa rồi.

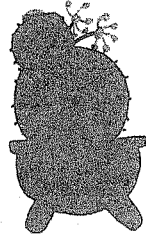
Bài học trưởng thành

Các bạn nhỏ ơi, vì mẹ anh đào không muốn buông tay mà cuối cùng các bé anh đào đã rời khỏi vòng tay của mẹ. Vì vậy nên chúng ta phải sớm thoát khỏi vòng tay của mẹ để lớn lên nhé!

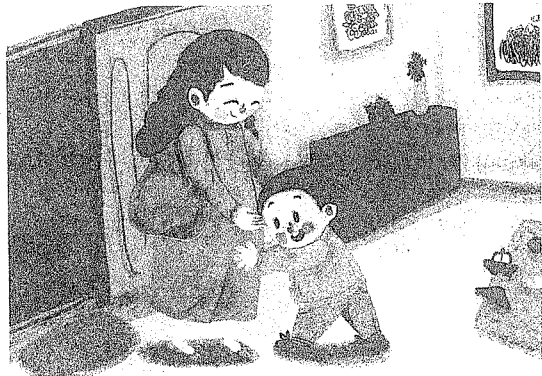
Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

CÂU CHUYỆN CỦA NGUYỄN VINH KHANG

Nói đến Nguyễn Vĩnh Khang là nói đến một thần đồng quê ở tỉnh Hồ Bắc - Trung Quốc: 2 tuổi học được hơn 1000 kí tự tiếng Trung, 4 tuổi học xong tiểu học, 8 tuổi thi đỗ vào trường trung học trọng điểm của huyện; 13 tuổi thi đỗ vào Khoa vật lý Trường Đại học Tương Đàm.

Năm 2000 sau khi tốt nghiệp đại học, Nguyễn Vĩnh Khang khi ấy mới 17 tuổi đã thi đỗ vào Trung tâm nghiên cứu vật lý cao cấp của Viện khoa học Trung Quốc. Thành tích học tập này đã khiến biết bao bậc phụ huynh trên khắp

đất nước Trung Quốc ngưỡng mộ, đúng là hình mẫu của con nhà người ta.

Song song với câu chuyện về cậu bé thần đồng này thì một câu chuyện khác cũng gây xôn xao không kém đó chính là cách chăm sóc như người hầu của mẹ thần đồng.

Mẹ của Ngụy Vĩnh Khang cho rằng: con chỉ việc học,

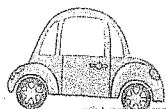
những việc khác đã có mẹ lo; Chỉ có học hành chăm chỉ thì sau này mới có tương lai. Bà không cho con trai mình động tay vào bất cứ việc gì ngoài việc học. Sáng ngủ dậy, bà đã lấy sẵn kem đánh răng ra bàn chải cho Nguyễn Vĩnh Khang, rửa mặt cho cậu, bung cơm, giặt quần áo cho cậu. Nguyễn Vĩnh Khang mười mấy tuổi vẫn được mẹ tắm cho, suốt 3 năm học cấp 3 vẫn được mẹ đút cơm cho ăn hàng ngày. Mẹ

Cha mẹ không phải người đẩy tớ của tôi

Ngụy Vĩnh Khang chăm cậu không khác gì chăm một con gấu con.

Khi lên Bắc Kinh học, rời xa vòng tay chăm sóc của mẹ, Ngụy Vĩnh Khang hoàn toàn không thể tự sắp xếp được cuộc sống của mình. Mùa hè không biết mặc áo mùa hè, mùa đông không biết mặc áo ấm, cũng không biết giặt đồ, quần áo bẩn thì vứt bừa bãi khắp nơi, không biết mấy giờ vào học, không biết là nghiên cứu sinh khi tốt nghiệp thì phải viết luận văn tốt nghiệp. Dần dần thành tích học hành sa sút, bị nợ môn và cuối cùng là không thể tốt nghiệp cao học. Sau đó Ngụy Vĩnh Khang đã bỏ học về quê, trở thành một thần đồng vô dụng.

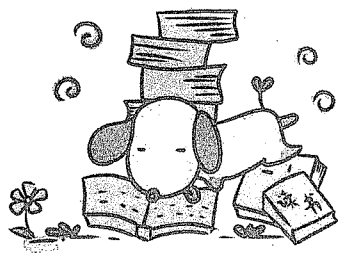

Bài học trưởng thành

Mặc dù Ngụy Vĩnh Khang học rất giỏi nhưng khi không có mẹ thì lại không làm được gì. Các bạn nhỏ ơi, mẹ của các con có đối xử với các con giống như mẹ của Ngụy Vĩnh Khang đối xử với cậu ấy không? Nếu như không có sự giúp đỡ của mẹ thì các con có thể tự mình làm được những việc gì?

BẠN NAM LƯỜI BIẾNG

Nam năm nay 22 tuổi, cậu vừa du học Mỹ về nước. Mọi người đều nói sau này Nam chắc chắn sẽ rất có tương lai. Nhưng trái với sự kỳ vọng của mọi người, từ ngày du học về nước, suốt ngày Nam chỉ ru rú trong nhà, không chịu đi làm, cũng không chịu đỡ đần mẹ việc nhà. Hàng ngày tỉnh dậy là lại cắm đầu vào điện thoại chơi game, ngay cả cơm cũng bắt mẹ phải bê lên tận phòng mới chịu ăn.

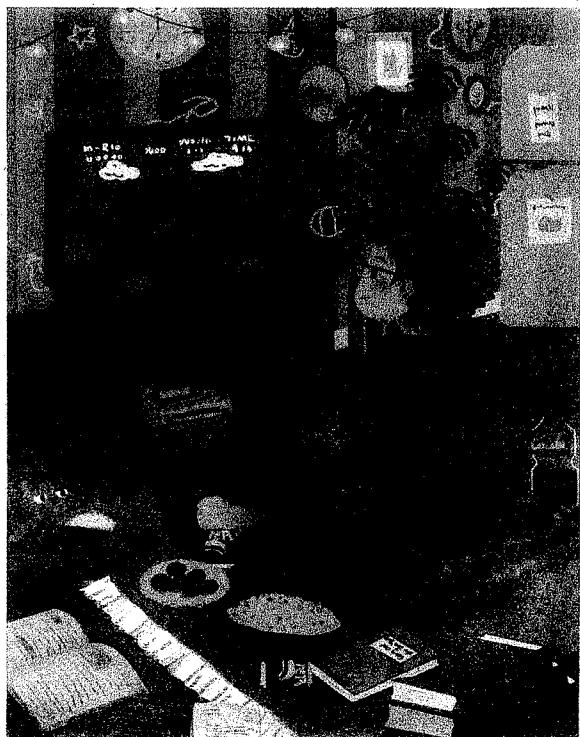
Tại sao Nam lại trở thành con người như vậy? Nguyên nhân là bởi bố mẹ Nam li hôn từ khi cậu còn nhỏ, cậu sống cùng bà nội, bà thương Nam nên vô cùng chiều chuộng, không để cậu phải động tay vào bất cứ việc gì. Sau này khi học lên cấp ba, mẹ quyết định đưa cậu sang Mỹ du học. Ai ngờ đâu sang đó được một thời gian, lầy lỉ do không quen

với cuộc sống ở nước ngoài, Nam suốt ngày bỏ học, nằm nhà chơi game. Để giữ thể diện cho gia đình, mẹ phải nói dối với hàng xóm rằng do trường ở Mỹ phải trùng tu sửa chữa, nên Nam phải tạm thời về nước nghỉ ngơi một thời gian.

Thực ra là ngày nào Nam cũng ru rú trong nhà chơi game, mẹ dù tuổi đã cao nhưng hàng ngày vẫn phải nấu cơm, giặt quần áo cho cậu, thậm chí còn phải bê cơm lên

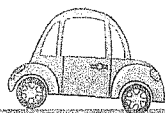
tận phòng đút cậu mới chịu ăn. Bà nội nói, Nam từ nhỏ đã không chịu ăn cơm, phải đút cơm đến tận mồm mới chịu ăn, bà thấy như thế là bình thường chứ không có gì đáng lo cả.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

Mẹ thấy Nam như vậy, trong lòng cảm thấy vô cùng lo lắng. Một hôm, mẹ khuyên Nam nên ra ngoài tìm việc làm, không ngờ Nam lại nói với mẹ rằng: “Mẹ và bà nội đã nuôi con lớn như này rồi, sao mọi người không thể nuôi con cả đời được nhỉ? Bây giờ con chẳng biết làm gì cả, ra ngoài xã hội không biết phải giao tiếp ứng xử với mọi người ra sao. Mẹ nghĩ mà xem, mỗi lần con đi đâu mẹ đều đưa đón con, bây giờ con còn không nhớ nổi đường về nhà, mẹ nói xem con phải ra ngoài tìm việc kiểu gì đây?” Nghe xong, mẹ cảm thấy vô cùng hối hận vì bấy lâu nay đã quá nuông chiều Nam.

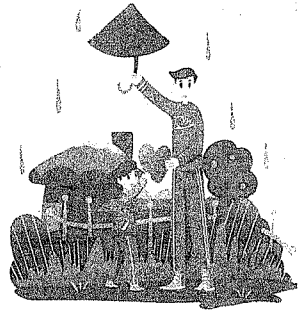
Bài học trưởng thành

Bà nội chiều chuộng, chăm sóc Nam như người hầu, đến khi lớn lên Nam không biết làm gì cả mà chỉ biết dựa dẫm vào bà và mẹ, cậu nghĩ rằng họ sẽ nuôi mình cả đời, thật là đáng buồn. Các em không được giống Nam đâu nhé!

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

NỢ BỐ HAI CHỮ “CẢM ƠN”

Hôm nay tôi, Đậu - con trai tôi và người cha đã hơn sáu mươi tuổi của tôi cùng đi chơi ở vườn bách thú.

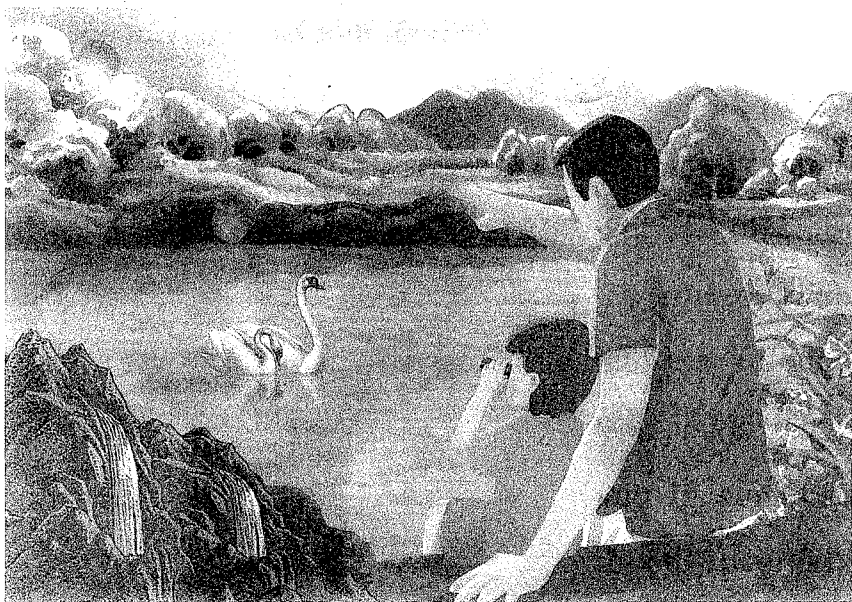
Ở vườn bách thú, khi nhìn thấy hai chú khỉ đang chơi đu dây, cậu nhóc vô cùng hào hứng và đứng mãi ở bên hàng rào sắt cạnh núi khỉ không chịu rời đi. Không biết là ai đã đột nhiên ném một lon cô ca vào, hai chú khỉ thấy vậy liền dừng chơi và ra sức chạy đi tranh nhau lon cô ca đang lăn. Dường như lúc này cu cậu cũng phát hiện ra là mình đang khát nước nên vội nói: “Bố ơi, con khát quá, con muốn uống nước.”

“Được, chúng ta cùng đi mua nước.” Tôi vừa đồng ý vừa kéo cậu nhóc chuẩn bị rời khỏi núi khỉ. Thế nhưng cu cậu vẫn túm lấy hàng rào: “Không, bố ơi, con vẫn muốn

xem khi.” Bố tôi đang đứng bên cạnh chúng tôi thấy vậy liền nói: “Để bố đi mua, con ở đây với Đậu đi.” Nhìn theo bóng lưng đi xa dần của bố, tôi liền gọi với theo: “Bố ơi, bố mua thêm một chai nữa nhé, con cũng hơi khát rồi.”

Cửa hàng cách đó không xa vì vậy bố tôi rất nhanh đã quay trở lại và đưa cho tôi một chai nước, tôi mở nắp chai và đưa cho Đậu để nó tự uống. Tiếp đó tôi nhận lấy chai nước còn lại từ tay bố và uống liền một hơi hết nửa chai. Bố thấy tôi vắn nắp lại liền đưa tay đến nhận lại chai nước. Việc này từ lâu đã trở thành thói quen, mỗi khi cả nhà

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

cùng nhau đi chơi, bố tôi lại gần như một “người giúp việc”. Đậu vẫn ngửa đầu há miệng cầm chai nước tu ừng ực, tiếng uống nước rất to nhưng thực ra chỉ uống được một chút. Một lúc sau, cậu nhóc trả lại chai nước cho tôi, đồng thời ghé lại gần hôn lên má tôi một cái và thân mật nói: “Bố ơi, con uống đủ rồi. Con cảm ơn bố!”

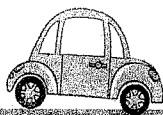
Không biết tại sao khi nghe vậy trong lòng tôi đột nhiên như dậy sóng, tôi nhớ ra mình đã quên đi một câu nói từ rất lâu rồi. Tôi vừa vặn chặt chai nước của Đậu lại thì bố tôi vội đưa tay đến trước mặt tôi và nói: “Con đi trông Đậu đi, bố ra chỗ cạnh hồ nước ngồi một lát.” Bố vừa nói vừa chỉ tay về phía hồ, ở đó có một hàng ghế đá. Tôi hơi ngập ngừng và nói: “Bố ơi...” Bố vừa định quay người đi, nghe tôi gọi liền ngoái lại hỏi: “Có cần mua gì nữa không để bố đi

mua?” Tôi lắc đầu và khẽ nói: “Bố ơi, con cảm ơn bố.”

Bố nghe vậy cũng không nói gì, chỉ hơi ngừng lại rồi lại đi tiếp về phía hồ. Tuy nhiên, vào lúc đó tôi dường như nhìn thấy đôi mắt vốn đục ngầu của ông bỗng lóe sáng lên trong giây lát. Tôi tiếp tục học theo con trai tôi, nhìn theo bóng lưng bố và lặng lẽ nói: “Con cảm ơn bố.”

Bài học trưởng thành

Có rất nhiều lúc chúng ta đã quen với việc cha mẹ làm tất cả mọi việc cho chúng ta. Bởi vì quá thương xuyên nên chúng ta đã coi tất cả những việc đó là lẽ đương nhiên. Nhưng chúng ta không thể vì sự âm thầm cho đi của cha mẹ mà đòi hỏi một cách trắng trợn, rồi lại không biết cảm ơn. Hãy học cách cảm ơn để làm hai người xích lại gần nhau hơn. Học cách cảm ơn để không trở thành một người ích kỷ. Học cách cảm ơn để biết tôn trọng cha mẹ của mình.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

SỰ NUÔNG CHИỂU CỦA ÉN MẸ

Mùa xuân đến, đàn én trở về nhà sau thời gian tránh rét ở phương Nam xa xôi. Chúng băng qua bao núi cao, sông rộng, khi bay qua một thị trấn nhỏ, chúng mừng rỡ reo lên: “A đây rồi! Ở đây có một tòa nhà, chúng ta hãy làm nhà ở đây đi.”

Vài ngày sau, gia đình nhà én có thêm một vài thành viên mới. Én mẹ rất thương yêu đàn con của mình, ngày nào nó cũng bay đi khắp nơi kiếm mồi về cho đàn én con. Ngày tháng trôi qua, nhờ sự cần mẫn, chăm chỉ của én mẹ, mấy bé én con đã đủ lông đủ cánh, đã đến lúc chúng phải học bay.

Một hôm, én mẹ nói với đàn con: “Các con, đã đến lúc các con phải học cách sống tự lập. Bắt đầu từ ngày mai,

mẹ sẽ dạy các con bay, dạy các con cách tìm thức ăn, trốn tránh kẻ thù...”

Én mẹ còn chưa nói xong thì một chú én nhỏ vội cắt ngang lời mẹ: “Mẹ à, bọn con đến đứng còn không vững thì làm sao học bay được? Mẹ hãy cho bọn con thêm một chút thời gian nữa đi.”

Én mẹ âu yếm nói với đàn con: “Con à, không còn sớm nữa, bây giờ là lúc thích hợp nhất để học bay, nếu không sau này các con sẽ phải hối hận đấy.”

Thấy mẹ có vẻ kiên quyết, đàn én nhỏ nũng nịu: “Mẹ ơi, mẹ hãy nhìn xem, mẹ cho chúng con ăn nhiều đến nỗi đứa nào cũng béo tròn, làm sao chúng con có thể bay được chứ. Mẹ hãy để chúng con ở nhà giúp mẹ trông nhà có được không mẹ?”

Én mẹ đã hết cách khuyên bảo đàn con, cũng không nỡ buông lời mắng mỏ, đành phải gật đầu đồng ý.

Đàn én con ngày một lớn hơn, ăn ngày càng khỏe, vì thế én mẹ cũng ngày một vất vả hơn, hàng ngày đều phải thức khuya dậy sớm, cố gắng kiếm thức ăn về nuôi đàn con.

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

Một ngày nọ, bầu trời bỗng trở nên âm u, những tia chớp cắt ngang bầu trời báo hiệu một cơn bão sắp ập đến. Én mẹ quyết định đi tìm chút thức ăn dự trữ cho đàn én nhỏ trước khi bão đến.

Đàn én nhỏ tỉnh dậy không thấy mẹ đâu liền cất tiếng tìm mẹ. Âm thanh đó đã thu hút sự chú ý của một con rắn. Rắn gian ác bò ngay lên cây, trong lòng mừng rỡ.

Đàn én con nhìn thấy rắn thì sợ hãi vô cùng, chúng hét toáng lên: “Mẹ ơi! Mau đến cứu chúng con.” Nhưng én mẹ đã bay được một đoạn rất xa và không thể nghe thấy tiếng kêu cứu của chúng.

Đàn én nhỏ ra sức van xin: “Xin ông hãy tha mạng cho chúng

tôi.” Chúng vỗ mạnh cánh nhưng không thể bay được. Trong

nháy mắt, đàn én con đã nằm gọn trong bụng rắn gian ác. Én mẹ về không thấy đàn con đâu, chỉ thấy trong tổ còn sót lại một vài chiếc lông dính máu, “Các con, nếu các con nghe lời mẹ sớm học bay, thì đã không xảy ra chuyện đau lòng ngày hôm nay.” Én mẹ đau đớn.

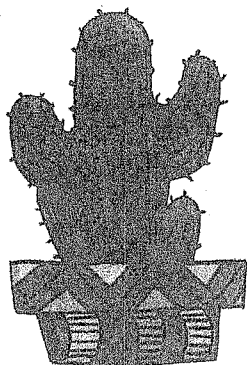

Bài học trưởng thành

Đàn én nhỏ không chịu học bay mà chỉ biết sống dựa dẫm vào mẹ, cuối cùng đã trở thành bữa ăn ngon cho rắn gian ác. Các bạn nhỏ à, các bạn có giống những chú én nhỏ đó không, hãy tự thoát ra khỏi sự bao bọc của bố mẹ trước khi quá muộn nhé.

TÔI CÓ MỘT “NGƯỜI MẸ XẤU BỤNG”

“Người mẹ xấu bụng”, đó là từ mà bà ngoại hay nói về mẹ của Bình khi hai mẹ con về quê thăm bà trong kỳ nghỉ hè vừa rồi. Nhưng mẹ Bình lại thấy rằng làm một “người mẹ xấu bụng” cũng chẳng có gì là xấu cả.

Hàng ngày, Bình phải tự tay giặt quần áo, tự tay dọn phòng, mẹ không bao giờ làm giúp Bình những việc đó. Nhiều khi Bình cảm thấy tủi thân, bởi cậu thấy cách đối xử của bác cậu đối với Thành khác hẳn cách mẹ đối xử với mình.

Khi Thành không chịu ăn, bác lại chạy quanh làm trò dỗ Thành ăn, còn khi Bình không chịu ăn, mẹ lấy bát của cậu lại và nói nếu không chịu ăn thì đến khi đói cậu sẽ phải tự ăn một mình.

Khi Thành vấp ngã, bác vội vã đỡ Thành dậy vỗ về, còn khi Bình ngã mẹ lại nói: “Không sao cả, con hãy tự mình đứng dậy đi.”

Bác hàng ngày đều gọi Thành dậy đi học, còn Bình thì đã phải đi học muộn vài lần vì để lỡ báo thức.

Bình thấy mẹ thật xấu bụng, còn bác thật tốt bụng. Nghĩ vậy Bình liền chạy đến thủ thi với mẹ, hi vọng mẹ sẽ thay đổi và tốt bụng với mình hơn.

Mẹ nghe xong nhẹ nhàng hỏi: “Mẹ là mẹ của con hay là người hầu của con?”

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

Bình ngay lập tức trả lời: “Mẹ đương nhiên là mẹ của con rồi, con yêu mẹ nhất trên đời!”

Mẹ lại nói: “Vậy có nghĩa mẹ không phải là người hầu của con, vậy nên mẹ không thể làm giúp con những việc đó được.”

Bình thấy mẹ nói cũng có lý, nhưng cậu vẫn cảm thấy còn đôi chút hoài nghi, liền thắc mắc hỏi mẹ: “Vậy tại sao bác lại làm giúp Thành những việc đó hả mẹ?”

Mẹ xoa đầu Bình nói: “Có phải con đang cảm thấy mẹ là một người mẹ xấu bụng, còn bác là một người mẹ tốt bụng, đúng không?”

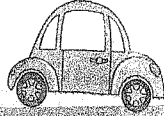
Bình khẽ gật đầu.

Mẹ nói tiếp: “Khi ở lớp, con không cần sự giúp đỡ của cô nhưng vẫn cố thể tự mình làm được rất nhiều việc, mẹ nghe nói cô rất hay khen ngợi con về điều đó, đúng không?”

Bình gật đầu nói: “Đúng ạ, cô khen con biết tự lập mẹ ạ!” Mẹ cười hỏi: “Vậy bây giờ con có còn thấy mẹ là một người mẹ xấu bụng nữa không?” Bình nhảy cẫng lên

ôm chầm lấy mẹ: “Mẹ là người mẹ tốt bụng nhất thế gian!”

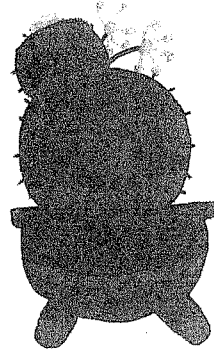
Bà học trường thân

“Người mẹ xấu bụng” tuy không làm giúp Bình tất cả mọi việc giống bác cậu, nhưng mẹ đã dạy Bình tính tự lập. Các bạn nhỏ hãy học tập Bình nhé!

Cha mẹ không phải người đẩy tó của tôi

MỘT NGÀY CỦA MINH MINH

Buổi sáng ngủ dậy, việc đầu tiên Minh Minh làm khi vẫn còn đang ngái ngủ là tìm quần áo ấm để mặc, không thấy đôi tất đâu, cậu liền gọi mẹ “Mẹ ơi lấy cho con đôi tất”. Mẹ Minh Minh liền vội vàng đưa tất cho cậu. Sau khi đã đánh răng, rửa mặt, ăn sáng xong, Minh Minh ra đứng trước cửa vừa đi giày vừa gọi “Bố ơi đem cho con cái cặp sách”. Bố Minh Minh nhanh chóng lấy cặp sách đưa cho cậu. Cảnh tượng này lặp đi lặp lại ở nhà Minh Minh hết ngày này qua ngày khác.

Vì bố mẹ Minh Minh còn bận đi làm nên ông nội là người đưa đón Minh Minh đi học. Ngày nào cũng vậy, cứ hễ tan học ra khỏi cổng trường một cái là Minh Minh liền ném cặp sách cho người đến đón mình, bất kể người đó là

ai.

Buổi tối về đến nhà thì cũng là lúc bà nội của Minh Minh đã chuẩn bị xong một bàn thức ăn thịnh soạn, nhưng Minh Minh rất chán ăn, chỉ cần có món nào không vừa miệng một chút là cậu không chịu ăn, thế là mẹ cậu lại phải lẹ mọ đi chuẩn bị đồ ăn đêm cho cậu.

Vào giờ học bài buổi tối, cảnh tượng sẽ là thế này: bố Minh Minh ngồi một bên dạy cậu học, lúc thì Minh Minh sai bố đi tìm từ điển, lúc thì bắt bố gọt bút chì. Còn mẹ cậu là người phụ trách hậu cần, khi thì đem cho cậu ly sữa nóng,

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

khi thì gọt sẵn hoa quả đặt trước bàn học của cậu. Vậy nhưng Minh Minh hét kêu “sữa nóng quá” lại yêu cầu “con muốn ăn quýt” khiến cho mẹ cậu phải chạy đi chạy lại vài lần. Sau khi Minh Minh học xong thì mẹ cậu còn phải đi dọn dẹp cái bàn học ngổn ngang sách của cậu nữa...

Cứ như vậy cả nhà đều bị Minh Minh quay cho như chong chóng cả ngày. Còn Minh Minh thì từ lâu đã quen với việc sai bảo người khác, bởi trong nhận thức của cậu, ông bà bố mẹ làm theo sai khiến của cậu là điều đương nhiên.

Bài học trưởng thành

Một ngày bạn Minh Minh học bài cũng cần đến bố mẹ và ông bà để giúp đỡ chăm sóc. Cách cậu sai khiến họ khiến ông bà cảm thấy phiền phức. Cậu nghĩ rằng mọi người trong nhà, hành động này là sai, các con tuyệt đối không được làm theo nhé!

CÁCH NUÔI DẠY CON CỦA ANNIE

Annie làm mẹ năm ba mươi tuổi, con đường làm mẹ của cô phải trải qua rất nhiều gian nan, vất vả. Cậu con trai sinh ra với thể trạng yếu ớt, đau ốm triền miên. Nửa năm sau khi sinh, hàng đêm bé vẫn thường xuyên quấy khóc, cơ thể xanh xao vàng vọt. Tuy gặp nhiều vất vả, nhưng Annie quyết không bỏ cuộc, cô xin nghỉ phép dài ngày để toàn tâm toàn ý chăm sóc con.

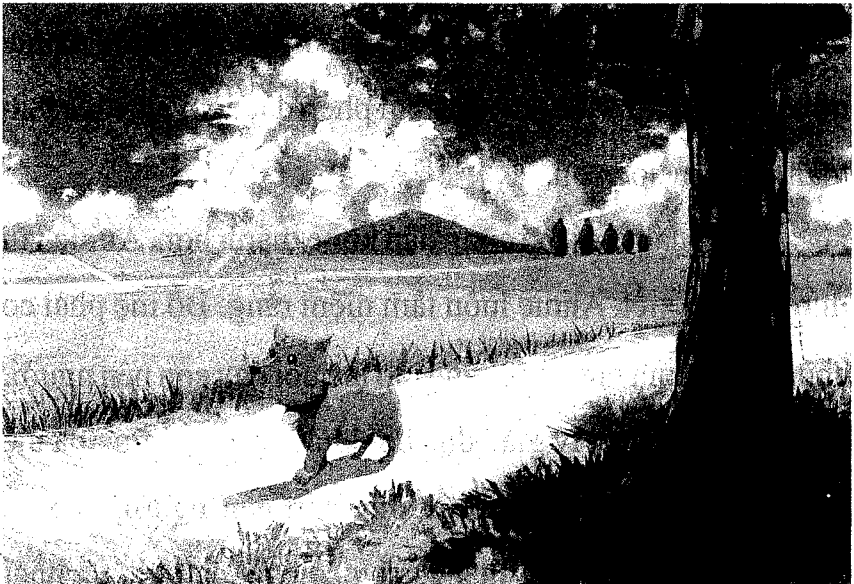
Một năm sau, bé cũng dần khỏe mạnh hơn, Annie vui mừng khôn xiết. Annie luôn tâm niệm rằng: Bố mẹ phải có chung một định hướng rõ ràng, đó là nuôi dạy con nên người. Annie có một triết lý giáo dục hơi khác so với những bà mẹ khác, cô cho rằng để nuôi dưỡng con nên người, vấn đề quan trọng là giáo dục nhân cách cho con, chứ không phải

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

chỉ chuyên tâm vào dạy con kiến thức. Trong giáo dục nhân cách thì một điều vô cùng quan trọng là rèn luyện cho trẻ tính tự lập.

Annie và chồng đã cùng thống nhất với nhau quan điểm về cách nuôi dạy con, để con được hưởng một nền giáo dục hiện đại như ở các nước phát triển ngay từ khi còn nhỏ, họ không chiều chuộng, bao bọc con cái như hầu hết các bậc cha mẹ Việt Nam vẫn thường hay làm. Khi con học mẫu giáo, công việc của Annie bắt đầu trở nên bận rộn hơn, chồng cô cũng đang đi học nâng cao ở Hà Nội. Năm giờ

chiều khi tan lớp về nhà, cửa nhà lúc nào cũng khóa chặt. Nhưng Annie đã dặn dò con từ hôm trước: Con hãy đến nhà hàng xóm chơi, đợi khi nào về mẹ sẽ qua đón con. Khi con học lên tiểu học, ngày đầu tiên đi học, Annie đưa bé đến trường, sau đó đưa bé đến nhận lớp. Việc này chỉ diễn ra một lần và không bao giờ lặp lại lần thứ hai. Tối hôm đó Annie nói với bé rằng: “Hôm nay con đã biết đường đến trường rồi, từ nay bố mẹ sẽ không đưa đón con đi học nữa, một là do bố mẹ không có thời gian, hai là việc này không thật sự cần thiết vì con có thể tự mình làm được.” Annie đã nói là làm, cho dù là tiện đường qua trường con, cho dù trời mưa hay nắng, cô vẫn nhất quyết không đưa đón con đi học mà để bé tự về nhà một mình. Thời tiết ở đây mưa nắng thất thường, nhưng Annie tin bé sẽ có thể tìm được cách giải quyết vấn đề, nếu trời mưa nhỏ, bé có thể chạy nhanh về nhà, còn nếu trời mưa to, bé sẽ biết cách trú nhờ dưới ô của người khác. Annie cũng rất ít khi kèm con làm bài tập về nhà, khi bé gặp khó khăn trong việc làm bài tập, cô nói bé hãy đi hỏi cô giáo và các bạn trong lớp, cô nói với con rằng:

“Ngay từ nhỏ con phải biết cách học hỏi những người xung quanh, học cách nhờ cậy sự giúp đỡ của người khác, đây là một kỹ năng vô cùng quan trọng giúp con vượt qua những hoàn cảnh khó khăn.”

Nam, con trai Annie, hiện đang là du học sinh tại Anh. Mọi thứ liên quan đến việc du học đều do Nam tự làm, từ việc nộp đơn xin nhập học cho đến xin visa. Nam nói: “Sự

giúp đỡ của mẹ dành với tôi khi còn nhỏ chủ yếu là về mặt tinh thần, còn lại mẹ để tôi tự lập hết sức có thể, vì vậy không khó để tôi thích nghi với cuộc sống du học ở nước ngoài.”

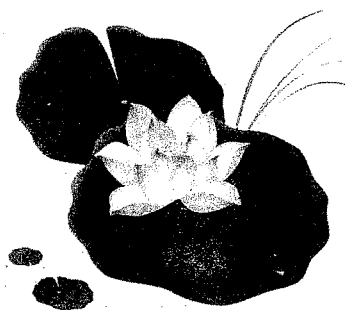

Bài học trưởng thành

Annie là một người mẹ có cách nuôi dạy con vô cùng thông minh. Tuy hồi bé Nam là đứa trẻ ốm yếu, nhưng Annie không vì thế mà chiều chuộng, thay vào đó, cô rèn Nam trở thành một đứa trẻ tự lập.

“ĐỨA TRẺ TO XÁC”

Linh năm nay 17 tuổi, cô sinh ra trong một gia đình giàu có, từ nhỏ đã không phải suy nghĩ đến chuyện tiền bạc, chỉ cần cô thích gì thì bố mẹ sẽ không tiếc tiền mua cho cô. Hàng ngày, bố mẹ làm giúp Linh mọi việc, từ những việc nhỏ nhất. Linh chỉ ăn những món mà mình thích, nếu mẹ không nấu những món đó, Linh sẽ giận dỗi bỏ ăn ngay. Trong bữa ăn Linh cũng không phải động tay, mẹ phải đút thức ăn đến tận mồm cô mới chịu ăn.

Đến ngay cả mặc quần áo, chải tóc, cắt móng tay, Linh cũng không biết làm mà phải để mẹ làm giúp. Mọi người gọi Linh là “đứa trẻ to xác”, nhưng cô vẫn thấy đó là điều hoàn toàn bình thường, mẹ làm giúp cô những việc đó là điều hiển nhiên, chẳng có gì sai cả.

Rồi một ngày bước ngoặt đã xảy ra, bố mẹ đăng ký cho Linh tham gia hoạt động ngoại khóa, đến một vùng quê nghèo trải nghiệm cuộc sống cùng các bạn nơi đây. Linh phải đến ở trong một gia đình rất nghèo, lúc mới đầu, cô gần như suy sụp tinh thần, bởi “bố mẹ” ở quê không thể chiều chuộng cô như ở nhà, cô phải tự mình làm tất cả mọi việc. Vài ngày sau, Linh dần trở nên thích nghi hơn, cô đã có thể tự mình làm tất cả mọi việc, năm nay đã 17 tuổi nên

cũng không khó để Linh học làm những việc đơn giản này, chỉ là do trước đây bố mẹ đã quá nuông chiều cô mà thôi, bây giờ Linh còn cảm thấy thích thú với việc tự tay mình

Cha mẹ không phải người đầy tớ của tôi

lựa chọn quần áo phù hợp với mình.

Trở về nhà từ hoạt động ngoại khóa đó, Linh đã thay đổi hoàn toàn, cô đã có thể tự tay làm mọi việc trong nhà. Linh bắt đầu tìm hiểu sâu về cách lựa chọn quần áo sao cho phù hợp, cô còn chọn giúp cho cả bố mẹ nữa. Sau này cô quyết tâm trở thành một nhà thiết kế thời trang.

Bài học trưởng thành

Thật là may mắn, Linh đã sớm thoát khỏi cuộc sống bao bọc của bố mẹ trước khi mọi chuyện trở nên tồi tệ hơn. Các bạn trẻ cũng nên sớm thoát khỏi sự bao bọc, nuông chiều của bố mẹ và hãy học cách sống tự lập dần đi nhé.